

Cecilia den Mildas balkong

Cecilia bodde på tredje våningen i ett fyrvåningshus, i en förort, i Stockholm.

Nu när hon var ensam, passade lägenheten, henne alldeles utmärkt. Visst kunde hon sakna trädgård och hus men nu på äldre dagar, var det skönt med enkelheten och bekvämligheten.

Lägenheten var relativt rymlig, så hon kunde utan större problem, ta emot sina barn och barnbarn där.

Gardinerna och Tapeterna, var i milda ljusa färger men framförallt, älskade hon sin balkong.

På sommaren sprakade den av ett flerfaldigt antal pelargoner i olika färger. Cecilia älskade sina pelargoner.

Hon vårdade dem ömt. Hon pratade med dem, med sin milda röst, ansade dem och smekte dem kärleksfullt.

Grannarna gladdes också i det tysta av färgprakten.

Balkongen var Cecilias fristad. Hennes meditativa vilorum. Ett andningshål av ro.

Cecilia sågs av alla i omgivningen, som den snälla damen på tre trappor.

Hon var snäll och mild. Snäll och mild hade hon alltid varit. I sextiofem år hade hon varit mildheten själv och milt åtagit sig sitt ansvar och sina sysslor.

Mildheten segla lekfullt, som en virvel runt henne, för att kittlade henne i ena armhålan och hon log milt.

Nu när hon precis gått i pension, kunde hon vårda sina pelargoner med stor ömhet. Tiden fanns och hon kunde bara ta för sig, av den. Den var hennes. Många undrade hur hon kunde ha så fina pelargoner men de visste inte om, hela sanningen och hemligheten bakom.

Cecilia hjälpte ofta sina vänner med deras hundar. Cecilia älskade hundar. Hon hade haft egna själv men nu efter att den senaste, vandrade in i hundhimlen, bestämde hon sig för att inte skaffa en ny. Hon ville vara fri, efter alla år av milda plikter.

Men hon hade ofta andras hundar hos sig och sög i sig, sitt hundbehov. Som barnbarnen, bra att lämna tillbaka när hon hade sugit ut det gottaste.

När Cecilia rastade hundarna fick hon motion, naturupplevelser och bajspåsar i fickan som hon ordentligt fyllde. Hon tog alltid rätt efter sig och på hunden.

De flesta kastade dessa små svarta påsar i soporna men inte Cecilia. Hon tog upp dem i lägenheten, tog fram en plåt, la på ett smörpapper och krämade ut innehållet, i små prydliga kackahögar, satte ugnen på 50 grader och lät det vara över natten. Sedan stoppade hon den torkade skiten i en blommig liten plåtburk, som stod på en hylla i köket.

Hon tog en gaffel och slängde ner en kacka eller två i sin stora fina kopparvattenkanna och där fick det dra och sedan sörplade hennes pelargoner i sig röran och nickade av välbehag.

På första våningen bodde en Alá Bomba. En ung kvinna som vickade på stjärten i sina korta kjolar, målade sina långa naglar, klippte med ögonfransarna och la ner ett stort arbete på sitt yttre för andras välbehag. Hon satt ofta på sin balkong toppless och slukade solen.

På andra våningen bodde ett medelålders par. Han med rund kulmage och tystnad och hon med gnällig, gäll, bestämmande röst. De hade inga fina pelargoner men en blåvitrandig plastmatta på sin balkong.

På tredje våningen bodde Cecilia och över henne på fjärde bodde en ung man med mörka ringar runt ögonen, vitgulblek hy dekorerad med finnar, stripigt hår och oftast hade han solglasögon på sig, även då han mest syntes till, på dagens sena timmar. Han arbetade på ett avelsstuteri på Drottningholm och ibland när han kom hem, lukta han koskit. Han rökte. Det lukta rök på Cecilias balkong. Han slängde ut sina fimpar och många gånger hamnade de på den fina balkongen nedanför.

Nu låg det en fimp på balkongen. Cecilia tog den med avsmak mellan fingrarna och skulle precis gå in, då hon genom springan i balkongen, såg herrn med kulmagen ligga och glo i springan ner på Topplessbomban, på första våningen. Efter det såg hon honom ofta ligga där, utsträckt på mage på plastmattan. Cecilia började, med en kick med foten, sparka ner fimparna på hans balkong.

Cecilia började känna olust på sin fristad. Fimpar hamnade titt som oftast där.

En dag hörde hon hur kulmagen svor. Han hade lagt sig på en fimp när han skulle kika i springan på Bomban. Han glodde ilsket upp på fjärde balkongen. Han viste ju att den snälla damen på tredje inte rökte.

En dag när hon kom ut på sin balkong, låg det en fimp bland Pelargonerna. Under sig hörde hon gutturala ljud ur en sammanpressad mun, som var inklämd i springan och magen rörde sig magdansaktigt på plastmattan.

Cecilia höll sin vackra kopparvattenkanna i famnen. Hon gick in och tog fram den blåblommiga burken igen och börja räkna hundklickskackar och rörde om.

Cecilia hällde ut hela vattenkannans innehåll, ner på balkongen under. Så drog hon sig skyndsamt undan.

Hon kände ändå upp till sig, hur det stank. Hon hade kryddat väl extra från kakburken.

Genom glipan i balkongdörren hörde hon, mannen under, skrek som en stucken galt. Svordomar förmörkade himmelen. Så stod hans fru i balkongdörren. Undrandes. Såg sin man nerdränkt och slemmigt illaluktande på plastmattan. Du luktar koskit sa hon konstaterande. Sedan fick hon se Topplessbomban under.

Hon förstod nu varför hennes man hade visat så stor förkärlek, på sistone, för balkongen,

Hon drämde till. Cecilia hörde hur det small. Ett nytt tjut och så blev det tyst på balkongen. Istället hörde hon dörren öppnas våningen under, med ett brak i trappuppgången och hon hörde två par arga fötter springa ner och två par arga fötter springa upp men förbi hennes dörr.

Dörren längst ner öppnades och det small till igen. Du frestelsens styggelse sa en vredgad pipig röst.

Dörren högst upp öppnades och det small till igen, två gånger. En för fimpar och en för koskit mullrades det.

Efter det kunde Cecilia avnjuta sin balkong. Hon satt där i stilla ro och frid. Luktandes på sina pelargoner. Utan snuskhumrar och rök. Cecilia log milt.

Grannen under, försvann tillsammans med sin blårandiga plastmatta från sin balkong.

Grannen längst ner, bar solglasögon ett tag och kläder på sig hädanefter.

Grannen högst upp, bar också solglasögon ett tag och gick och köpte sig en billig askkopp på Konsum.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Berit Robin Lagerholm med Poeter.se id #22623 innehar upphovsrätten